

An illustration of Jesus with a beard and long hair, wearing a grey robe over a brown tunic. He is pointing his right index finger towards the viewer. A white speech bubble above his head contains the text: "To zíráš na mě, ty plemeno zmijí?".

To zíráš na mě, ty
plemeno zmijí?

Ježíšovy nadávky

„To je ale idiot,“ prohlásil jsem znalecky v hospodě na adresu fotbalisty, kterého jsme sledovali na plátně. „Počkej, ty vole, vždyť jsi farář. Ty můžeš mluvit sprostě?“ zeptal se mě spolupivař u stolu. Nedivím se mu. Je to taková klasická představa, že duchovní přece nemá používat vulgarismy. Nikdy a za žádných okolností! Lidé za tento předsudek nemohou. Ale církve, jakožto instituce, které se snažily ze sebe po staletí udělat mravokárný spolek, ano.

V církvích se objevují obvykle tři přístupy k užívání vulgarismů. První je jednoznačně proti! „Ježíš nikdy nemluvil sprostě a my křesťané bychom taky neměli. Sprostáci nejsou praví křesťané a Pastoral Brothers už vůbec ne, protože kazí mládež.“ Když ale těmto zaručeně pravým křesťanům ukážete v Bibli místa, kde Ježíš mluví na tehdejší poměry sprostě, vytasí se s druhým přístupem, který bych pojmenoval „Ježíš mohl, ale my nesmíme“: „Pán Ježíš ve své moudrosti a svrchovanosti dal do těchto hrubých slov své požehnání a my to tak musíme pochopit a přijmout do svého srdce.“ No a třetí přístup je takový zemitý, bodrý a jdoucí k jádru věci: „Co je to za nesmysl? Takovou blbost já neřeším. Důležité je Ježíšovo učení o lásce, ne, ty vole!“

No a co Ježíš a vulgarismy? Na jednu stranu u Matouše 5,22 varuje před ponižováním bratra, což může být chápáno jako varování před tím někomu slovně ublížit pomocí vulgarismů a urážek. Znamější je asi jeho citát: „Ne co vchází do úst, znesvěcuje člověka, ale co z úst vychází, to člověka znesvěcuje.“ (Matouš, 15,11) Zkrátka slovy lze hodně ublížit a na to by si člověk měl dávat pozor. Zvlášť když má přístup k internetu.

Na druhou stranu se v Matoušově evangeliu Ježíš dost nevybíravým způsobem pustil do farizejů a zákoníků. To znamená do svých souvěrců, kteří se

snažili co nejpřesněji dodržovat Boží zákon. A co jim řekl? Pokrytci! Plemeno zmijí! Slepí vůdcové! Blázni a slepci! (Matouš 3,7n; 12,34n; 23,33n) Možná si říkáte: „No Bóže, dyť to není nic hrozného.“ Pravda, z dnešního pohledu, kdy i politici používají daleko ostřejší slovník, je Ježíš slabý čajíček, ale tehdy to mohlo znít třeba takhle: „Vy falešní šmejdi, dobytčové hnusný, zaslepený blbečkové, máte v hlavě pííp!“ To už je trochu jiné kafe.

Ale Ježíš nebyl vulgární jen tak bezúčelně. Vynadal farizejům, že lidem ztěžují přístup k Bohu různými přísnými náboženskými pravidly. Také že vykořisťují chudé a jde jim spíš o prachy než o důvěrný vztah k Bohu. Ježíš se do nich dost tvrdě pustil, protože byli schopni druhé moralizovat a vyčítat jim maličkosti, ale důležité věci, jako je reálná nespravedlnost vůči bezmocným, chudoba nebo milosrdenství, je nezajímaly. Stavěli pomníky umučeným prorokům, ale sami umlčovali ty, kteří o Bohu mluvili trochu jinak, než jak by se farizejům hodilo do krámu.

Z Ježíše si můžeme vzít určitě příklad v tom, že nemáme slovně urážet druhé lidi, ponížovat je a nadávat jim. Na druhou stranu není potřeba moralizovat, když někdo použije sprosté slovo, protože vulgární výrazy mají v jazyce nepochybně svoje místo. Jejich pomocí vyjadřujeme emoce, uvolňujeme stres atd. Ale samozřejmě není potřeba být sprostý za každou cenu, do prdele už. Se sprostými slovy je to jako s kořením. Bez něj je jídlo mdlé, a když je ho, ty vole, hodně, nedá se to žrát. A poslední věc, nad kterou bychom se měli my, církevníci, zamyslet: Za co by nám Ježíš vynadal dneska? Nebylo by to náhodou úplně to samé jako u farizejů? Možná by ještě nějakou tu prdel přidal.

Tato kapitola je sice krátká, zato úderná.

Video o tomhle tématu najdeš tady:

Dokázal se Ježíš naštvat?

K: Ahoj.

M: Zdarec.

K: Tak co máš dneska?

M: Mě by zajímalo, jestli byl doopravdy Ježíš takovej ten hipík v kristuskách. Jak jsem listoval Starým zákonem, tak tam ten Bůh je pěkně hustej. Takový to starý dobrý nevyzpytatelný starověký božstvo, co se s ničím nepáře. Tady někoho zabiju, protože používá antikoncepci, támhle zničím celý město, protože se tam dějou divný věci. A pro jistotu příkážu vyhladit celej národ, a když to ten král neudělá, tak místo něj jmenuju dalšího nástupce, kterej se s tím už tak párat nebude.

K: To, co tady vyjmenováváš, je dost zkratkovitý.

M: V Bibli to ale je, ne?

K: Je to tam, ale chce to právě vysvětlit a trochu se bojím, že tady na to není prostor.

M: Jasný. Já si představoval Ježíše jako toho pohodáře, co mluví o lásce, přijímá ty na okraji a utlačovaným dává naději. A jak je možný, že ten Bůh ze Starýho zákona je najednou tenhle Ježíš?